

Chỉ có những kẻ ngu mới đi làm việc!

Chỉ có những kẻ ngu mới đi làm việc!
(Ảo tưởng của những người mê chủ nghĩa xã hội)

Ấy, xin chó nhanh miệng mắng người viết bài này nói nhảm. Xin hãy bình tĩnh đọc cho hết từ dòng đầu tiên cho đến chữ cuối bài để thấy đối với những một số quần chúng mà bản chất vốn ích kỷ, lười biếng, theo tả khuynh, cái lập luận “Chỉ có những kẻ ngu mới đi làm việc!” không phải là phi lý.

Từ xưa đến nay có ai thử làm một cuộc tham khảo các trẻ em, hỏi các em thích ở nhà chơi đùa suốt ngày hay thích đến trường để học. Chúng tôi tin rằng sẽ có một đa số áp đảo, có khi đến 95% các em sẽ chọn ở nhà chơi hơn là đi học. Cũng tương tự như thế, nếu làm một cuộc trưng cầu dân ý hỏi xem người dân thích được lãnh tiền để nằm nhà, ăn nhậu, đi chơi hay thích đến hãng xưởng văn phòng làm việc vất vả mỗi tuần 40 tiếng. Tôi tin rằng đa số những người lao động chân tay sẽ chọn ở nhà lãnh tiền hơn phải đổ mồ hôi trên các cánh đồng, xưởng máy. May ra chỉ có những người lương thật cao hay dân làm văn phòng hay những người yêu nghề mới thích đến sở. Bài viết này điếm qua vài nét trong hệ thống phúc lợi của Hoa Kỳ vốn đã rất độ lượng, nhưng vẫn bị những người khuynh tả đả kích và đòi phải mở rộng ra cho tất cả mọi người bất luận là công dân hay là di dân bất hợp pháp.

Trợ cấp Phúc Lợi Xã Hội

Trước tiên, xin nêu ra một vài con số thống kê mới nhất, tính đến lúc viết bài này.

Dân số Hoa Kỳ hiện nay là 328,516,241 người, trong đó số người làm việc là 156,741,895 nhưng chỉ có 122,362,482 người đóng thuế. Lý do những người không đóng

thuế có thể vì thu nhập thấp. Hoa Kỳ có 94,995,989 không lao động (vì lý do hưu trí 52,884,551; cựu chiến binh 20,889,341; tàn phế 10,161,784; học sinh, sinh viên...). Những người giàu nhất nước Mỹ (1% dân số) đã đóng cho gần 50% số thuế lợi tức chính phủ thu vào.

Thu nhập trung bình tính theo đầu người là 30,475 đô-la mỗi năm. Dân số được xem ở mức nghèo khó là 38,072,087 (12.3% dân số). Số người nhận phiếu thực phẩm là 37,174,033; nhận trợ cấp y tế miễn phí là 75,387,813; tổng cộng số người nhận các loại trợ cấp là 168,913,450 (tức 51.5% dân số).

Tổng sản lượng (GDP) của Hoa Kỳ là 20,514 tỷ, ngân sách của Hoa Kỳ là 4,094 tỷ đô-la. Một phần 3 ngân sách đó dành cho các dịch vụ phúc lợi, an sinh xã hội tổng cộng là 1,091 tỷ đô-la trong đó 642 tỷ cho Medicaid và 449 tỷ cho các dịch vụ khác.

Tốn kém nhất là tiền trả cho dịch vụ y tế Medicaid cho người nghèo gia tăng nhanh; từ 1% ngân sách năm 1960, đến nay chiếm hết hơn 4% ngân sách.

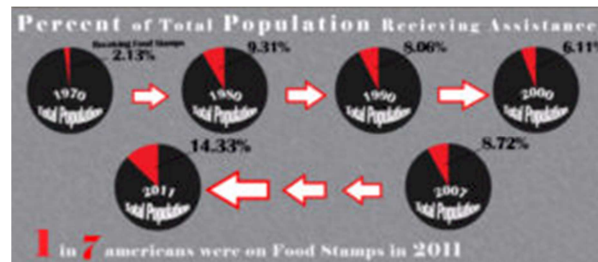
Tiểu bang	Tiền chi Welfare (triệu đô la)	Dân số (triệu người)	Tính trên đầu người
Delaware	700	1	\$700
New Jersey	6300	8.9	\$708
Hawaii	1000	1.4	\$714
Maryland	4500	6	\$750
Connecticut	2800	3.6	\$778
Pennsylvania	11400	12.8	\$891
Rhode Island	1000	1.1	\$909
Massachusetts	6300	6.9	\$913
Minnesota	5300	5.6	\$946
Vermont	600	0.6	\$1,000
New York	21000	19.5	\$1,077
Oregon	4600	4.2	\$1,095
California	45000	39.6	\$1,136
Maine	1600	1.3	\$1,231
North Dakota	1200	0.8	\$1,500
Alaska	1100	0.7	\$1,571
D.C.	1900	0.7	\$2,714
Toàn Liên Bang	216400	327.2	\$661

Năm 2018, toàn liên bang chi ra hết 216 tỷ để chi trả cho người thụ nhận phúc lợi xã hội. Các tiểu bang chi trả nhiều nhất là: California 45 tỷ, New York 21 tỷ, Pennsylvania 11.4 tỷ, Texas 9.8 tỷ, Washington 4.7 tỷ, Oregon 4.6 tỷ. Nhưng nếu tính theo tỷ lệ dân số thì tốn kém nhất là District of Columbia (1.9 tỷ trên 700 ngàn dân, tức 2714 đô-la theo đầu người). (xem phụ bản số 1).

Theo tài liệu của Bộ Y Tế và Dịch Vụ Xã Hội, năm 2010, có cả thảy 4,375,022 gia đình nhận trợ cấp phúc lợi xã hội. Qua năm 2015, mỗi tháng có khoảng 52.2 triệu người, tức

21.3% dân số Mỹ thụ nhận các phúc lợi xã hội. Trợ cấp này gồm tiền mặt (cash assistance), phiếu thực phẩm (food stamp), dịch vụ y tế (Medicaid), gia cư (housing).

Phúc lợi xã hội (social welfare) khác với An sinh xã hội (Social Security) là tiền hưu hàng tháng trả cho những người về hưu sau khi đã đi làm đóng thuế ít nhất là 40 tam cá nguyệt (10 năm).

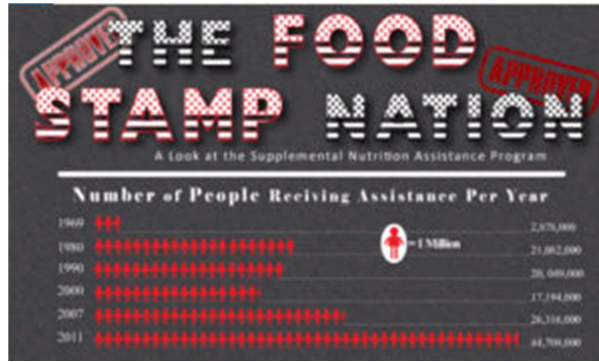

Chương trình phúc lợi xã hội (The welfare program) nhằm giúp đỡ những gia đình hay cá nhân có lợi tức thấp hay không có lợi tức và cũng chẳng có nguồn tài trợ nào. Các chuyên viên áp dụng những phép tính rất phức tạp căn cứ vào tiêu chuẩn nghèo để ấn định ở mức độ tài chánh nào thì các gia đình hay cá nhân có đủ điều kiện thụ nhận các phúc lợi xã hội.

Các hướng dẫn cho thấy gia đình hay cá nhân phải có thu nhập kém hơn một tỷ lệ nào đó của lợi tức trung bình hàng năm trong địa phương thì mới được cấp phát trợ cấp. Ví dụ như tại Texas thu nhập trung bình hàng năm là 59,500 đô-la, một gia đình 4 người nếu thu nhập dưới 30% số tiền này tức 17,850 đô-la coi như đủ điều kiện xin trợ cấp xã hội.

Tiền mặt (cash assistance) được tính toán dựa trên thu nhập hàng tháng, tiêu chuẩn về các nhu cầu và tiêu chuẩn về sự chi tiêu. Các tiêu chuẩn về nhu cầu thay đổi tùy theo khu vực cư trú, gia đình đông hay ít, giá thuê mướn nhà cửa. Tiêu chuẩn về chi tiêu ấn định mức tối đa mà gia đình sẽ được cấp phát sau khi cứu xét về thu nhập và các nguồn tài trợ nếu có. Các tiểu bang sẽ tùy nghi ấn định trợ cấp tiền mặt. Tại Texas, một người cha độc thân hay mẹ độc thân có 3 con nhỏ nhận 312 đô-la mỗi tháng; trường hợp hai vợ chồng với hai con nhỏ thì lãnh 320 đô-la. Tiểu bang Alaska, nơi có ấn định rộng rãi hơn, một gia đình 4 người sẽ được cấp 1025 đô-la tiền mặt.

Phiếu thực phẩm (food stamp) là một phần quan trọng trong trợ cấp phúc lợi. Nó còn được gọi là Chương trình Trợ cấp Phụ trợ về Dinh dưỡng (SNAP-Supplemental Nutrition Assistance Program) do Bộ Nông Nghiệp (The Department of Agriculture) đảm trách. Mỗi tháng, chính phủ chi ra khoảng 4.8 tỷ đô-la cho chương trình này. Các tiểu bang có thể dùng các tên gọi khác nhau. Như ở California, gọi là CalFresh với 3.8 triệu người thụ nhận, tại Texas gọi là Lone Star Card với 3.5 triệu người nhận 410 triệu đô-la mỗi tháng. Tại Ohio, có 1.4 triệu người nhận SNAP.

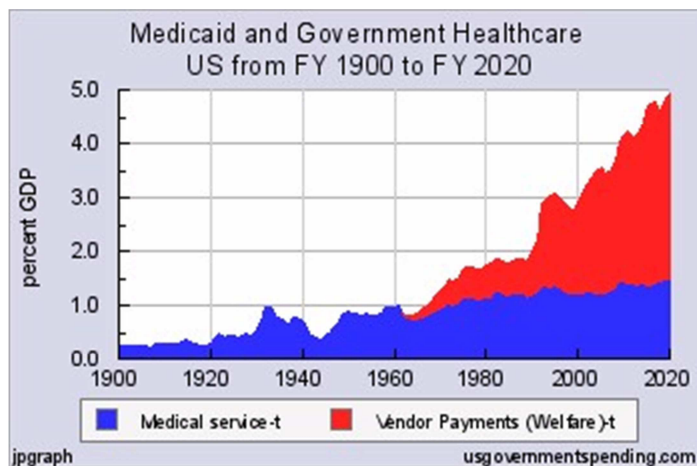

Đại khái, tiền trợ cấp thực phẩm tối đa cho một cá nhân đơn độc là 192 đô-la; gia đình 4 người là 668 đô-la. Theo tài liệu năm 2018 của Tiểu bang Florida, một gia đình 4 người mà thu nhập hàng tháng 2092 đô-la hay ít hơn sẽ nhận được 642 đô-la tiền food stamp.

Tính chung cả hai thứ tiền mặt và food stamp, một gia đình 4 người ở Texas có thể nhận 980 đô-la mỗi tháng.

Trợ cấp bảo hiểm sức khỏe miễn phí (Medicaid)

Những người về hưu nhận bảo hiểm sức khỏe (medicare) từ tiền họ đã bị khấu trừ vào các kỳ lương trong suốt hàng chục năm làm việc, những người thụ hưởng phúc lợi xã hội, nhận bảo hiểm medicaid tức là tiền cho không từ chính phủ. Những người nhận medicare còn phải đóng hàng tháng khoảng 130 đô-la lấy từ tiền hưu bổng. Họ phải trả thêm tiền (copay) khi đi khám bệnh hay điều trị hay mua thuốc. Ít thì 10, 35 đô-la khi đi bác sĩ gia đình hay chuyên khoa, nhiều thì có khi lên hàng trăm, hàng ngàn nếu đi thử nghiệm hay giải phẫu hay nằm bệnh viện. Trong khi đó, người nhận Medicaid không phải trả một xu nào cho cả khám bệnh lẫn toa thuốc. Khoản Medicaid này là gánh nặng lớn nhất trong chương trình trợ cấp xã hội. Hoa Kỳ đã chi ra 642 tỷ đô-la để trả cho chương trình Medicaid.

Có cả một hệ thống chằng chịt phức tạp như mạng nhện của những cơ quan nhà nước, dịch vụ, nhà thầu, y bác sĩ, bệnh viện ăn bám vào đó làm cho việc trong sạch hoá trở nên

khó khăn, không sao giải quyết được. Những người thụ hưởng đã lạm dụng triệt để và càng được khuyến khích bởi cái hệ thống ăn bám này vì ai cũng chia phần lợi trong đó.

Vài nhận xét về thực tế.

Như đã nói ở trên, tiền trợ cấp phúc lợi xã hội (Social welfare) và phiếu thực phẩm (food stamps) là dành cho những người tàn tật, người lớn tuổi không đi làm mà cũng chẳng có nguồn tài trợ nào, người nghèo khó ở một mức mà chính phủ quy định. Số tiền này nhiều hay ít tùy theo từng tiểu bang, được coi là cứu đói, lẽ ra phải ít hơn tiền lương của người đi làm. Theo một tài liệu của chính phủ, thì trung bình gia đình 4 người nhận khoảng 900 đô-la mỗi tháng. Nhưng trong thực tế, có nhiều Tiểu bang chi tiền phúc lợi xã hội cao hơn tiền lương lao động căn bản ở các tiểu bang đó.

Tiểu bang	Phúc lợi mỗi năm	So với lương chưa thuế	Tương đương lương giờ	Mức lương giờ tối thiểu	Tiền phúc lợi nhiều hơn so với lương giờ
Pennsylvania	29,817	28,670	13.78	7.25	6.53
North Dakota	30,681	28,830	13.86	7.25	6.61
Nevada	31,409	29,820	14.34	10.50	7.09
California	35,287	37,160	17.87	10.50	7.37
Maryland	35,672	38,160	18.35	9.25	9.10
Vermont	37,705	42,350	20.36	10.00	10.36
Wyoming	33,119	32,620	15.68	5.15	10.53
Rhode Island	38,632	43,330	20.83	9.60	11.23
Connecticut	38,761	44,370	21.33	10.10	11.23
New York	38,004	43,700	21.01	9.70	11.31
New Hampshire	37,160	39,750	19.11	7.25	11.86
Washington D.C.	43,099	50,820	24.43	12.50	11.93
New Jersey	38,728	43,450	20.89	8.44	12.45
Massachusetts	42,515	50,540	24.30	11.00	13.30
Hawaii	49,175	60,590	29.13	9.25	19.88

Theo một bài nghiên cứu khả tín:

- Trung bình mỗi người thụ nhận tiền phúc lợi xã hội là 1000 đô-la mỗi tháng.
- Có 39 tiểu bang trả tiền phúc lợi cao hơn người đi làm lương 8 đô-la mỗi giờ.
- Có 6 tiểu bang trả tiền phúc lợi cao hơn người đi làm lương 12 đô-la mỗi giờ.
- Có 8 tiểu bang trả tiền phúc lợi cao hơn lương trung bình một thầy giáo.

Trong một phụ bản 2 kèm theo đây, chúng tôi ghi ra 15 tiểu bang trả tiền trợ cấp phúc lợi cao nhất.

Ví dụ, tại Hawaii, một phụ nữ với 2 con nhỏ lãnh tổng cộng 49,175 đô-la/năm. So với lương người đóng thuế là 60,590 (trước khi trừ thuế); tính ra tiền trợ cấp tính theo giờ là

29.13, so với tiền lương giờ tối thiểu của người đi làm ở Hawaii là 9.25. Như thế, ở nhà vui chơi, lãnh lương cao hơn người lương thiện đi làm việc gần 20 đô-la mỗi giờ.

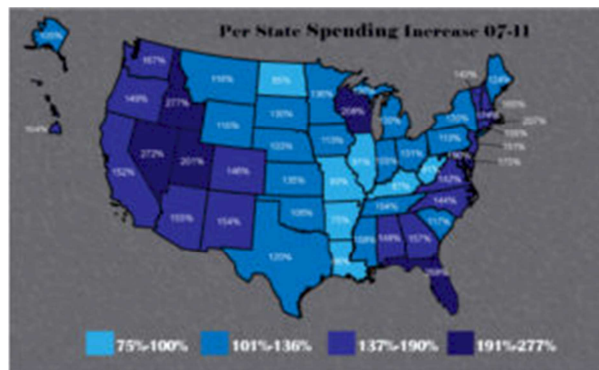
Tiền trợ cấp ở Hawaii còn cao hơn lương một cử nhân mới ra trường, cao gấp rưỡi lương một thầy giáo!

Thế cho nên, những kẻ lười biếng họ sẽ nghĩ rằng: Ngu gì đi làm cho mệt xác! Và bọn Socialist mỹ dân có phiếu là nhờ bọn dân lười này. Và đây cũng là lý do mà Socialism thất bại ở các nước Âu Châu khi lương một anh học trung học chẳng kém mấy so với lương một ông tiến sĩ giám đốc; khi mà người ở nhà hưởng thụ không kém người đi làm.

Trường hợp California

Qua các số liệu vừa dẫn, có lẽ quý vị sẽ đặt câu hỏi hóc búa cho người viết rằng: các tiểu bang trả tiền phúc lợi quá cao so với dân số của họ, thì lấy tiền đâu ra.

Lấy California làm thí dụ. Tiểu bang này có 39.6 triệu dân, thu nhập tiểu bang là 2,803 tỷ, có ngân sách 179.5 tỷ mà chi ra 45 tỷ đô-la tiền cho phúc lợi xã hội. Nếu tất cả mọi người dân đóng thuế, mỗi người phải gánh hết 1,136 đô-la cho những người nhận trợ cấp. Trong thực tế, những người không lao động hay không đóng thuế gồm trẻ em, học sinh sinh viên, người già, tàn tật, vân vân chiếm khoảng 60%. Số 40% còn lại tức khoảng 1.3 triệu người đóng thuế sẽ gánh khoảng 2500 đô-la cho những người nhận trợ cấp. Vậy làm sao Tiểu bang này chịu đựng nổi?

Xin thưa rằng mỗi năm, chính phủ liên bang phải chi thêm cho các tiểu bang vào ngân sách phúc lợi xã hội. California nhận thêm 26 tỷ đô-la và chỉ chi ra 18.8 tỷ. New York nhận thêm 17.7 tỷ trong khi chỉ chi ra 3.4 tỷ. Philadelphia nhận 5.5 tỷ và chỉ chi 6 tỷ.

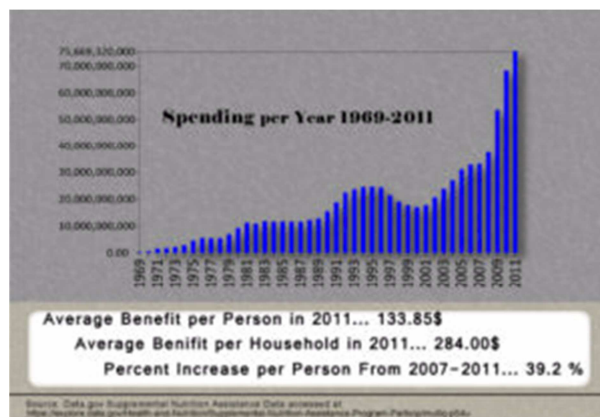
Hiện nay, thì do chính sách quá phóng túng, mỹ dân, California còn mở rộng thêm các dịch vụ phúc lợi cho cả hàng triệu cư dân bất hợp pháp nữa. Các tiểu bang này xem như đang lâm vào khủng hoảng ngân sách có thể đi đến vỡ nợ nếu liên bang cắt bớt tài trợ. Thông đốc trước đây của California là Jerry Brown cho hay California sẽ lâm vào tình trạng thâm thủng ngân sách khoảng 1.6 tỷ đô-la. Thế nhưng ông Thông đốc mới Gavin

Newsom cùng Thống đốc Cuomo của tiểu bang New York, đã tuyên bố cấp y tế miễn phí và các trợ cấp khác cho tất cả cư dân bất kể là hợp pháp hay bất hợp pháp.

Những nhà cầm quyền đảng Dân Chủ sẽ làm bất cứ điều gì dù thất sách đến đâu, miễn lấy lòng và lấy phiếu của đám dân nghèo (hay chẳng đến nỗi nghèo mà chỉ vì lười biếng).

Tại sao mình nghèo hơn người khác?

Các nhà lãnh đạo cộng sản, xã hội chủ nghĩa sở dĩ thành công trong việc lôi cuốn hàng triệu người bỏ phiếu cho họ trong các cuộc bầu cử hay chạy theo chịu đổ máu hy sinh làm lực lượng nòng cốt trong những cuộc bạo động, cách mạng; là do họ hiểu biết tâm lý, nhu cầu của những kẻ nghèo, thất bại trong cuộc sống. Những người này thường mang tâm lý tự ti mặc cảm, đố kỵ, ghen tị và hận thù đối với những người giàu có hơn họ. Nghe theo luận điệu của bọn cộng sản, xã hội Chủ nghĩa thì, những bọn nhà giàu này là bè lũ bóc lột, tàn ác, lợi dụng công sức của nhân công để làm giàu. Đó là cái giai cấp bóc lột, thống trị cần phải tiêu diệt để đem lại bình đẳng cho tất cả mọi người. Những người cộng sản, xã hội Chủ nghĩa hứa hẹn sẽ xây dựng một xã hội không giai cấp, không kẻ thống trị, mọi người được hưởng bình đẳng về mọi lãnh vực, kể cả phân phối tài sản quốc gia, săn sóc y tế, học hành miễn phí...

Không biết những người nghèo có khi nào tự hỏi tại sao mình nghèo hơn người khác?

Sở dĩ nghèo, phần lớn là do thiếu khả năng, thiếu trình độ, tài cán, thiếu ý chí vươn lên. Có những người kém may mắn, không gặp thời vận dù đã hết sức nỗ lực. Nhưng một phần không nhỏ là do lười biếng, chỉ thích hưởng thụ hơn là đem mồ hôi ra làm việc.

Xã hội tư bản thời sơ khai, không tránh khỏi có nhiều bất công, nạn bóc lột tàn tệ. Chúng ta ghi nhận sự ra đời của tư tưởng xã hội đã làm một đối lực, giúp cho chế độ tư bản hoàn thiện hơn.

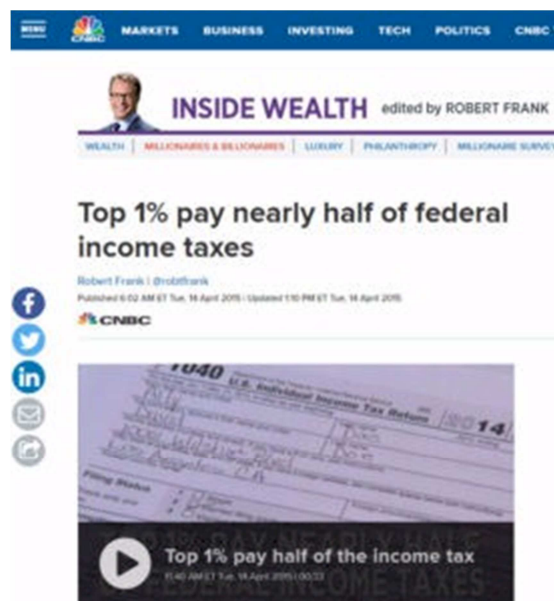
Bất bình đẳng trong phân phối lợi tức, tài sản thì không thời nào không có. Ngày xưa, tài sản của các vua chúa là do cướp bóc bằng quyền lực. Tài sản của địa chủ là do mồ hôi

công sức của nông dân, tá điền. Nhưng trong thời đại ngày nay, tài sản khổng lồ của các nhà tỷ phú là do từ trí tuệ sáng kiến, phát minh, óc điều hành, tính toán thương trường... Họ có tiền tỷ thì người dân thường cũng hưởng lây những thành quả của họ trong cuộc sống thêm nhiều tiện nghi. Có phải chúng ta mang ơn các vị hiện có hàng trăm, hàng chục tỷ đô-la như các ông Jeff Bezos, công ty Amazon, ông Michael Dell, chủ hãng Điện tử Dell, ông Bill Gates chủ công ty Microsoft, ông Mark Zuckerberg chủ Facebook. Có bất bình chăng là đối với một số viên chức chính quyền, dân cử đã lợi dụng địa vị của họ để làm giàu bất chính.

Xã hội tư bản không cho miễn học phí đại học, nhưng biết bao nhiêu sinh viên từ các gia đình nghèo vẫn thành đạt, lấy các bằng cấp từ các trường có giá trị. Bằng chứng sờ sờ là con cái người di dân tỵ nạn Việt Nam. Khi đến Hoa Kỳ với hai bàn tay trắng, cha mẹ làm đủ mọi việc ít lương; nhưng con cái đa số đều có bằng đại học.

Xã hội tư bản không cho miễn phí các dịch vụ y tế. Nhưng có ai bị bệnh mà bị từ chối điều trị, bị đẩy ngược ra khỏi cửa bệnh viện, cấp cứu vì không có tiền trả đâu?

Cô Ocasio-Cortez thù ghét người giàu thì cũng là tâm lý chung của bọn vô tài, thất học, lười biếng nên không làm ra nhiều tiền và trở nên ghen tị, đố kỵ, căm hận người giàu có hơn mình. Chính ông tổ Karl Marx của cộng sản hiểu rõ điều này nên đã khích động bọn khổ rách áo ôm làm cách mạng, thống trị một nửa nhân loại trong gần 100 năm. Họ quên rằng người ta giàu lên là nhờ tài năng, óc tính toán, sự làm việc (đĩ nhiên trừ bọn cầm quyền tham nhũng và bọn ăn theo). Chúng ta thụ hưởng những tiện nghi vật chất ngày nay là do phát minh, tài năng của những người giàu đó.

Bản thân Cortez cũng khoe có bằng về Bang Giao Quốc Tế, nhưng chắc đỗ được là do affirmative action (nâng đỡ các dân thiểu số Mỹ, Đen). Vì thế, cô ta không tìm được việc làm tương xứng với cái bằng mà phải đi làm bồi pha rượu ở các bar. Cortez to miệng đòi

đánh thuế những người giàu 70% lợi tức của họ. Cả mục Hồi giáo Omar cũng đòi đánh thuế đến 90%!!!

Những người xã hội chủ nghĩa này quên rằng những người giàu bạc tỷ chiếm 1% dân số, nhưng đã đóng góp gần một nửa tổng thu của tiền thuế quốc gia. Không thể tưởng tượng nổi có những người thiếu suy xét về kinh tế như thế. Nếu bị tăng thuế, những người này sẽ bỏ đi ra ngoại quốc. Ai gánh cái 50% kia cho thu nhập của nhà nước? Ai chịu trách nhiệm về việc hàng triệu nhân công mất việc làm? Nhà nước lại thêm một lần thất thu thuế hàng hoá.

Nghe bọn Dân Chủ tả khuynh mà thương hại cho những kẻ thiên trí, a dua! Câu hỏi đích đáng dành cho những kẻ chủ trương Chủ nghĩa Xã hội với mọi thứ miễn phí là: họ sẽ lấy TIỀN ĐÁU để trả cho các chi phí khổng lồ đó? Và phẩm chất những thứ miễn phí thì chắc chắn là không ra gì, nếu chủ trương của họ có thể thi hành được.

Trong buổi tranh luận thứ hai giữa 10 ứng cử viên đảng Dân Chủ ngày thứ Năm 27 tháng 6 vừa qua, khi có một vị đưa ra câu hỏi ai đồng ý chủ trương bảo hiểm sức khoẻ miễn phí cho tất cả mọi người (kể cả di dân bất hợp pháp), tất cả các ứng cử viên đều nhất loạt đưa tay lên đồng ý! Ông Joe Biden lúc đầu còn ngập ngừng, nhìn qua nhìn lại thấy mọi người đã đưa tay lên nên cũng rụt rè dơ tay!

Câu hỏi đích đáng dành cho những kẻ chủ trương Chủ nghĩa Xã hội với mọi thứ miễn phí là: họ sẽ lấy TIỀN ĐÁU để trả cho các chi phí khổng lồ đó? Và phẩm chất những thứ miễn phí thì chắc chắn là không ra gì, nếu chủ trương của họ có thể thi hành được.

Chúng ta từng sống qua cái gọi là “chế độ xã hội chủ nghĩa” tại Việt Nam khi nó được đem ra áp dụng từ sau 1954 tại miền Bắc và cả nước sau 1975. Chúng ta đã biết sự thiếu thốn cùng cực, phẩm chất tồi tệ của hàng hoá, dịch vụ mà người dân phải sắp hàng chầu chực để được “ban phát” với mặc cảm của người đi xin trước thái độ phách lối, hỗn xược của nhân viên nhà nước trong tư cách người thi ân!

Vì sự tồi tệ đó mà cả hệ thống chủ nghĩa xã hội Liên Xô, Đông Âu đã sụp đổ. Trung Cộng, Việt Nam phải thay đổi chính sách về kinh tế theo hướng tư bản để tồn tại.

Đáng thương cho những ai còn mù mắt, thiên trí mà tin tưởng vào cái thiên đường chủ nghĩa xã hội!

Đỗ Văn Phúc

Nguồn: <http://michaelpdo.com/2019/02/ao-tuong-cua-nhung-nguoi-me-chu-nghia-xa-hoi>

---

*Nguồn: Internet eMail by **psxh** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Hai, September 30, 2019
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*